

Η Καλή Θέληση στις Παγκόσμιες Υποθέσεις

Ενημερωτικό Δελτίο
Παγκόσμιας Καλής
Θέλησης

Τεύχος 2
2026

Το Εξελικτικό Ταξίδι της Ανθρωπότητας

Στο προηγούμενο τεύχος του Ενημερωτικού Δελτίου εξετάσαμε την άποψη που θεωρεί τα έθνη ως ψυχολογικές και πνευματικές οντότητες, καθεμία από τις οποίες ακολουθεί τη δική της πορεία προς την ολοκλήρωση και την πληρότητα. Το παρόν τεύχος συνεχίζει αυτή την εξερεύνηση μέσα από το πρίσμα μιας εξελικτικής διαδικασίας που πραγματοποιείται από τα έθνη και τους λαούς του κόσμου.

Οι διδασκαλίες της σοφίας ανά τους αιώνες υποδηλώνουν μια εξέλιξη που εμπνέεται και ωθείται από την κεντρική πλανητική ζωή στην ιερότητα του συνόλου της. «Εκείνος μέσα στον οποίο ζούμε, κινούμαστε και υπάρχουμε» οδηγεί τη συνείδηση μέσα από κύκλους μετασχηματισμού που περιλαμβάνουν μυητικές τελετουργίες μετάβασης. Οι αποκαλύψεις για την ολότητα δοκιμάζονται και αμφισβητούνται μέσω αυτών των τελετουργιών, εμβαθύνοντας και ζωοποιώντας την ενεργό δύναμη της πνευματικής οντότητας που καθοδηγεί την εξέλιξη, δημιουργώντας όλο και πιο περιεκτικά επίπεδα σύνθεσης μεταξύ πνεύματος και ύλης στους κόσμους της ανθρώπινης εμπειρίας.

Τα άρθρα που ακολουθούν εξετάζουν την εξέλιξη της ανθρωπότητας από διάφορες οπτικές: ως μια ακολουθία μυητικού μετασχηματισμού, ως μια μετάβαση από τον ιδεαλισμό στην ολοκλήρωση, και ως μια θρησκευτική και πνευματική ζωή που βαθιάινει συνεχώς και προορίζεται να κορυφωθεί με την εμφάνιση ενός Αβατάρ, ο οποίος θα μας δώσει τη δυνατότητα να φέρουμε σε ζωή έναν νέο, μετασχηματισμένο Πλανητικό Πολιτισμό.

- Στοχαστικές Σκέψεις για τη Μύηση της Ανθρωπότητας
- Από τον Ιδεαλισμό στην Ολοκλήρωση: Το Ταξίδι από το Όραμα στην Ενσωματωμένη Πραγματικότητα
- Ο Παγκόσμιος Μαθητής εν τω Γίγνεσθαι

Στοχαστικές Σκέψεις για τη Μύηση της Ανθρωπότητας

Όπως περιέγραψε με τόση σαφήνεια ο Τζόζεφ Κάμπελ, η μύηση, μαζί με τις συνοδευτικές της τελετές μετάβασης, αποτελεί κεντρικό θέμα στις μυθολογίες που βρίσκονται στον πυρήνα των περισσότερων, αν όχι όλων, πολιτισμών του κόσμου. Για τον Κάμπελ, το αρχέτυπο του ταξιδιού του ήρωα είναι μια παγκόσμια ιστορία που προσφέρει μια εικόνα για την ωρίμανση της αίσθησης του εαυτού στον άνθρωπο. Όλο και περισσότερο αυτή η ιστορία χρησιμοποιείται από φιλοσόφους, στοχαστές και θεολόγους ως ένας τρόπος κατανόησης της συλλογικής κρίσης που βιώνει η ανθρωπότητα.

Τα πρόσφατα γεγονότα υποδηλώνουν ότι το χωριστικό, υλιστικό πνεύμα που ωθεί όλα τα έθνη μας έχει ενταθεί, σχεδόν υπερδιεγερθεί και έχει βγει εκτός ελέγχου. Αυτό εκδηλώνεται με αμέτρητους τρόπους, όχι μόνο στα παγκόσμια γεγονότα, αλλά αντανακλάται και σε πολλά λαϊκά κινήματα και στις ιδεολογίες που τα κατευθύνουν. Ωστόσο, ενώ οι διαιρέσεις στον κόσμο γεννούν οδυνηρές αβεβαιότητες για το μέλλον και για την ικανότητά μας να ανταποκριθούμε στο βάθος των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν όλες οι κοινωνίες μας, αυτή ακριβώς η εντατικοποίηση της ζωής φέρνει μαζί της τις κρίσεις, τις προκλήσεις και τις δοκιμασίες που απαιτούνται για να προχωρήσουμε προς μια νέα, και ακόμη άγνωστη, κατάσταση ισορροπίας και ολοκλήρωσης. Μας οδηγεί μέσα από εκείνα τα τελετουργικά της μετάβασης που αποτελούν μέρος στο κοινό μας Ταξίδι του Ήρωα. Καθώς η ζύμωση της μύησης συγκλονίζει τη συλλογική ζωή, πολλοί περνούν μια τραυματική περίοδο αβεβαιότητας και εκτεταμένου πνευματικού, ψυχολογικού και σωματικού πόνου.

Ωστόσο, ακριβώς αυτό το μυητικό ταξίδι (με όλη την ένταση του πυρός και την εξάλειψη όσων δεν είναι πλέον κατάλληλα) είναι αυτό που χρειάζεται

αν θέλουμε να εισέλθουμε σε μια νέα εποχή όπου όλες οι διαφορετικότητες που συνθέτουν την ανθρώπινη εμπειρία μας θα ευημερούν σε ένα ευρύτερο πνεύμα ενότητας και όπου τα παγκόσμια ζητήματα, συμπεριλαμβανομένης της περιβαλλοντικής ρύπανσης, του συνεχώς διευρυνόμενου και μη βιώσιμου χάσματος μεταξύ πλούτου και φτώχειας, της τεχνητής νοημοσύνης και της αναζήτησης ορθών σχέσεων μεταξύ πολιτισμών, εθνοτήτων και φυλών, μπορούν να αντιμετωπιστούν σε ουσιαστικό επίπεδο. Αυτό προϋποθέτει απαραίτητα μια συλλογική αφύπνιση σε μια βαθύτερη αίσθηση ολότητας και ομορφιάς. Μόνο τότε μπορούμε να ελπίζουμε για μια αίσθηση ότι οι σημαντικές αποφάσεις που αντιμετωπίζουν οι κοινωνίες μας λαμβάνονται από κοινού, με ελεύθερη βούληση, και ότι οι διενέξεις μπορούν να αντιμετωπίζονται με διάκριση, στοχασμό και διάλογο. Όταν ένα τελετουργικό μύησης είναι πραγματικά πνευματικό, μας ανυψώνει πάνω από μια πραγματικότητα σε μια ανώτερη και περισσότερο περιεκτική. Προσφέρει μια νέα προοπτική ύψους.

Συνηθίζεται σήμερα να βλέπουν οι στοχαστές τον τρέχοντα κύκλο των παγκόσμιων υποθέσεων υπό το πρίσμα του ταξιδιού του ήρωα. Αυτό φαίνεται, για παράδειγμα, στον ιστότοπο [Great Transition Stories](https://greattransitionstories.org/patterns-of-change/heros-journey/), ο οποίος έχει ως αποστολή να δώσει νόημα στην εποχή μας «αναδεικνύοντας τις ευρύτερες, συχνά αόρατες, αρχετυπικές ιστορίες του κόσμου μας». Αυτές οι ιστορίες περιλαμβάνουν την ιδέα μιας «πλανητικής γέννησης», της «ωρίμανσης» της ανθρώπινης οικογένειας και της Μύησης. Ο Ντουέιν Έλγκιν (Duane Elgin), ένας από τους ιδρυτές της ιστοσελίδας, γράφει:

Όταν εξετάζουμε την εξέλιξη της ανθρωπότητας [από τη σκοπιά του ταξιδιού του ήρωα], η εποχή μας αποκτά νέα σημασία. Η ανθρωπότητα εισέρχεται σε ένα στάδιο μύησης: μια περίοδο πίεσης και δοκιμασιών, κατά την οποία θα κληθούμε να

ανακαλύψουμε τον εαυτό μας ως μια ενιαία οικογένεια με ευθύνες ο ένας προς τον άλλον, προς τη Γη και προς τις μελλοντικές γενιές. ... Η μύησης μας αντιπροσωπεύει μια ώρα γέννησης – μια διαδικασία γεμάτη πίεση, αλλά απολύτως φυσική. <https://greattransitionstories.org/patterns-of-change/heros-journey/>

Η εσωτερική αντίληψη που παρουσιάζεται στα βιβλία της Αλίκης Μπέιλι δίνει ιδιαίτερη έμφαση πάνω στο θέμα ότι η ανθρωπότητα βιώνει πράγματι μια συλλογική μύηση. Η Μπέιλι μιλά για έναν νέο προσανατολισμό προς το πνεύμα και την ιερή ύπαρξη που γεννιέται μέσα στον άνθρωπο, και αυτό επηρεάζει τον κόσμο των σχέσεων μεταξύ λαών, εθνών και της ίδιας της γης. Αντλώντας από αρχέτυπα της ζωής του Ιησού, η γέννηση του παγκόσμιου Χριστού στην ανθρώπινη καρδιά περιγράφεται ως ένα ζωντανό γεγονός στη ζωή του είδους, καθώς και στις προσωπικές ζωές μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού. Η μύηση είναι περισσότερο μια διαδικασία παρά ένα μεμονωμένο γεγονός, που εξελίσσεται μέσα στο χρόνο και συλλογικά μέσα από κορυφαίες στιγμές κρίσης και αλλαγής στις ανθρώπινες υποθέσεις. Η μύηση της γέννησης δημιουργεί μια δυναμική όπου η ψυχή, ο ένδον Χριστός, θα πρέπει να βγει στον εξωτερικό κόσμο της ζωής. Η γέννηση, με όρους της Βίβλου, συνδέεται με τη Βηθλεέμ, τον «οίκο του άρτου»,

ασκώντας μια πίεση να εκφραστεί το πνεύμα του Χριστού στον κόσμο με τρόπους που εξαλείφουν την πείνα και τη φτώχεια και ενισχύουν την ελευθερία. Αυτή η πίεση τείνει να εστιάζεται κυρίως στο φυσικό πεδίο, συμπεριλαμβανομένης μιας εκτεταμένης διέγερσης του φυσικού, λογικού, συγκεκριμένου νου, σε αντίθεση με τον ενορατικό νου. Αποτελεί σημαντικό μέρος της μύησης της «γέννησης». Εξ ου και η υλιστική προσέγγιση στα ζητήματα βιώσιμης ανάπτυξης, όπου οι πολιτικές και οι κανονισμοί αποσπούν την προσοχή από μια βαθύτερη διερεύνηση για τα αίτια της διαμάχης μας και του ρόλου που μπορούν να διαδραματίσουν οι νέες αντιλήψεις περί ενότητας, ολότητας και συμπεριληπτικότητας στις διαρθρωτικές και ευρύτερες κοινωνικές σχέσεις. Εξ ου και η υπερβάλλουσα έμφαση στην ελευθερία (από τη συντηρητική και την προοδευτική πλευρά του ιδεολογικού, πολιτικού και θρησκευτικού φάσματος) που δίνει προτεραιότητα στα δικαιώματα ορισμένων έναντι των δικαιωμάτων όλων, αγνοώντας τη σύνθεση και των τεσσάρων ελευθεριών που υποστήριξε ο Ρούσβελτ (όπου η ελευθερία του λόγου και της έκφρασης και η ελευθερία της λατρείας εξισορροπούνται από την ελευθερία από την ένδεια και την ελευθερία από τον φόβο «παντού στον κόσμο»).

Πολλά από όσα συμβαίνουν σήμερα στον κόσμο μπορούν να θεωρηθούν ως συνέπειες της διαδικασίας γέννησης που βρίσκεται σε εξέλιξη, καθώς αυτή έχει δημιουργήσει ιδεολογίες που δίνουν έμφαση στη διαίρεση, τη χωριστικότητα και τον ανταγωνισμό. Η πρόκληση που ακολουθεί τη γέννηση είναι να μάθουμε πώς να βαδίζουμε, να ομιλούμε και να δημιουργούμε ενότητα. Η Μπέιλι σημειώνει ότι αυτή η μάθηση την οποία θα πρέπει να υποστεί η γέννηση μιας νέας συνείδησης οδηγεί σε «πόνο και οδύνη» έως ότου «γίνει μια οριστική επιλογή, να δοθεί μια νέα αφιέρωση στην υπηρεσία».¹

1 Α. Μπέιλι, *Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις*, σ. 667

Αλλά ακριβώς όπως η ανθρωπότητα περνάει από τις οδύνες της γέννησης ενός νέου προσανατολισμού στη ζωή και στις σχέσεις μεταξύ πνεύματος και ύλης, όπως εκφράζονται στον φυσικό κόσμο, εκείνοι που βοηθούν ενεργά σε αυτή τη γέννηση καλλιεργώντας σπόρους ανανέωσης σε κάθε τομέα δράσης και σκέψης και υιοθετώντας αυτό που ο Κάμπελ αποκαλεί «Κάλεσμα» ενός νέου οράματος, περνούν συλλογικά μια ομαδική μύηση η οποία, στις Διδασκαλίες της Προαιώνιας Σοφίας, έχει παρομοιαστεί με τη «βάπτιση» στην πορεία του Χριστού από τη γέννηση στη Βηθλεέμ μέχρι την κορύφωση της ανάστασης στον Γολγοθά. Η βάπτιση συνεπάγεται έναν βαθύ εξαγνισμό των εγωκεντρικών συναισθηματικών επιθυμιών. Απομακρύνει την προσοχή από ιδεαλισμούς που συχνά χρωματίζονται από ακόμη πιο χωριστικές επιθυμίες και ορέξεις. Τα πυρά του νου στο σύνολό του (αφηρημένος, εννοιατικός και συγκεκριμένος – χρησιμοποιώντας τόσο το αριστερό όσο και το δεξιό ημισφαίριο του εγκεφάλου), μαζί με την ικανότητα της καρδιάς να ακτινοβολεί και τη δυνατότητά της να «συγκεντρώνει τους φαινομενικά περισσότερο διαφορετικούς οργανισμούς», συνεργάζονται για να αντικαταστήσουν τη συναισθηματική κυριαρχία της δυαδικότητας με τον ατέρμονη ταλάντευση της μεταξύ των «ζευγών των αντιθέτων» και της χωριστικότητας.

Όλο αυτό το θέμα της συλλογικής μύησης της ανθρωπότητας αποτελεί με τη σειρά του μέρος μιας ευρύτερης ιστορίας μετατοπιζόμενων κοσμολογικών σχέσεων μεταξύ του όντος που είναι η Γη – το οποίο ο κόσμος αρχίζει να γνωρίζει ως Γαία και το οποίο οι παραδόσεις της προαιώνιας σοφίας αναφέρουν ως «τον Ένα μέσα στον οποίο ζούμε, κινούμαστε και υπάρχουμε» – και των Ζών που διαμορφώνουν τους αστερισμούς και τους πλανήτες του ηλιακού συστήματος. Αυτές οι διαστρικές σχέσεις σηματοδοτούν μια μετάβαση από την Εποχή των Ιχθύων στην Εποχή του Υδροχόου, καθώς και μια εξίσου

σημαντική τελετουργία μετάβασης για τη Γη στο μυητικό ταξίδι της προκειμένου να καταστεί ιερός πλανήτης.

Βασική ιδέα στα κείμενα της Μπέιλη είναι ότι η ψυχή από τη φύση της έχει ομαδική συνείδηση. Ενώ έχουμε την τάση να αποδίδουμε όλες τις ενέργειες στην ιστορία της μεγάλης μετάβασης της ανθρωπότητας σαν να ξεκίνησαν από εξωτερικές οργανώσεις και κινήματα, ή ακόμα από σημαντικούς στοχαστές, η εσωτερική προσέγγιση θεωρεί ότι η ψυχή «στο δικό της πεδίο», η πνευματική φύση, ο ένδον Χριστός, ή η φύση του Βούδα, είναι μέσα σε αυτές τις ομάδες και μέσα σε όσους διαδραματίζουν ηγετικούς ρόλους στις ομάδες, ο αληθινός μυημένος και μυητής. «Η μύηση είναι μια διαδικασία με την οποία το πνευματικό ον μέσα στην προσωπικότητά [και μέσα στην ομάδα των προσωπικοτήτων] αποκτά επίγνωση του εαυτού του ως ψυχή, με ψυχικές δυνάμεις, ψυχικές σχέσεις και ψυχικό σκοπό».²

Καθώς αυτή η ουσιαστική πνευματική φύση αρχίζει να αναγνωρίζεται, έστω και σε μικρό βαθμό, μια νέα αίσθηση ομαδικής ταυτότητας αναδύεται, η οποία αντιλαμβάνεται την ομάδα ως έναν κοινό τρόπο σκέψης και βίωσης της πραγματικότητας και του κόσμου. Αυτή η διαδικασία μύησης στην ομαδική συνείδηση διαφέρει για όσους περνούν από τη μύηση της γέννησης ή της βάπτισης. Μπορεί να εκδηλωθεί ως η γέννηση μιας αίσθησης ταύτισης με εκείνους που προσεγγίζουν τη ζωή και τον κόσμο ως ένα μέρος όπου τα κοινά ιδανικά εφαρμόζονται στον φυσικό κόσμο – και αυτό μπορεί να αποτελέσει πηγή διαίρεσης μεταξύ των ομάδων. Σε βαθύτερο επίπεδο, για όσους περνούν τη μύηση της «βάπτισης», η διαδικασία επηρεάζει την αίσθηση του νοήματος και του σκοπού με έναν καθοριστικό τρόπο που αλλάζει όλη τη ζωή. Το όραμα της ολότητας και της ενότητας της ζωής καθαρίζει και εξαγνίζει την

2 Α. Μπέιλη, *Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις*, σ. 341

ουσία των επιθυμιών και φιλοδοξιών, έτσι ώστε η πρόθεση να είναι κάποιος χρήσιμος στη ζωή και να υπηρετεί το κοινό καλό αναδύεται στο προσκήνιο και η ομάδα είναι σε θέση να λειτουργεί από αυτό το βαθύτερο επίπεδο, με βάση τις παγκόσμιες πνευματικές αρχές και τους φυσικούς νόμους. Οι ομάδες που λειτουργούν στο πλαίσιο της μυητικής διαδικασίας του βάπτισης θα βιώσουν τελικά μια σταθεροποίηση και απλοποίηση της ζωής, επιτρέποντας στο ομαδικό έργο να αντανάκλα μια καλύτερη ισορροπία μεταξύ πνεύματος και ύλης. «Κάθε βήμα στην Ατραπό της Μύησης αυξάνει την ομαδική αναγνώριση. Η Μύηση είναι ουσιαστικά μια διευρυνόμενη σειρά περιεκτικών αναγνωρίσεων».³

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου αυξημένης τριβής και κρίσης στον κόσμο, ως επιδιώξουμε να παρατηρούμε, να στέκουμε δίπλα σε αυτές τις ομάδες και να βρούμε τη θέση μας μέσα σε εκείνες που ξεκάθαρα λειτουργούν ως μαίες για τη γέννηση μιας αναπροσανατολισμένης ανθρωπότητας.

Από τον Ιδεαλισμό στην Ολοκλήρωση: Το Ταξίδι από το Όραμα στην Ενσωμάτωση της Πραγματικότητας

Η ανθρωπότητα δεν υπέφερε ποτέ από έλλειψη ιδανικών. Τα μεγάλα οράματα που έχουν διαμορφώσει τη σύγχρονη κοινωνία μας – τα ανθρωπίνια δικαιώματα, η κοινωνική δικαιοσύνη, η ενότητα, η αξιοπρέπεια, η ελευθερία – αποτελούν εν μέρει αντιλήψεις των αιώνων αληθειών που η ψυχή γνωρίζει στον δικό της κόσμο. Τα περισσότερα από αυτά τα ιδανικά δεν έχουν ακόμη ενσωματωθεί πλήρως στην ανθρώπινη ζωή. Δύο βασικοί παράγοντες μπορούν να εξηγήσουν το γιατί. Ο ένας είναι χρονικός: η μετάβαση από το ιδανικό στην εκδήλωση εξελίσσεται αργά, σύμφωνα με έναν ρυθμό που είναι δύσκολο για τους

3 Α. Μπέιλη, *Οι Ακτίνες και οι Μυήσεις*, σ. 341

ανθρώπους να κατανοήσουν πέρα από τη συνήθη αντίληψή τους. Ο άλλος είναι πιο λεπτοφυής και έγκειται σε αυτό που θα μπορούσε να ονομαστεί «έλλειψη ψυχής» – την αποτυχία της εδραίωσης του ιδανικού σε μια ανώτερη αρχή συνείδησης που εμπεριέχει τόσο την ενότητα όσο και την ατομικότητα, χωρίς την οποία κανένα ιδανικό δεν μπορεί να εκδηλωθεί εξ ολοκλήρου ως έκφραση της ψυχής.

Μια ιδέα μπορεί να κατανοηθεί ως σπόρος νοήματος – αφηρημένος, σχετικά ουδέτερος και προικισμένος με δομή – που κατέρχεται από το βασίλειο των αρχετύπων στο πεδίο του νου. Μια τέτοια ιδέα απαιτεί έναν καταρτισμένο στοχαστή (ένα άτομο ή μια ομάδα) που θα λειτουργήσει αρχικά ως δίαυλος, λαμβάνοντάς την, διατηρώντας την και μεταδίδοντάς την· και στη συνέχεια ως πράκτορας, χρησιμοποιώντας την επίγνωση και τη βούληση προκειμένου να την υλοποιήσει. Όταν η ιδέα, καθώς εισέρχεται στη συνείδηση του στοχαστή, συναντά την έφεση και ο πράττων την εφοδιάζει με στοχευμένη θέληση, προβάλλοντάς την ως κάτι που αξίζει να υλοποιηθεί, αυτή γίνεται *ιδανικό*. Καθώς το ιδανικό αυτό οδεύει προς υλοποίηση, θα συναντήσει την αντίσταση των υφιστάμενων συνθηκών, κατασταλάζοντας μια *κρίση* – όχι ως ένδειξη αποτυχίας από μόνη της, αλλά ως ένα απαραίτητο σημείο πίεσης στο οποίο η ουσία του ιδανικού χρειάζεται να δοκιμαστεί προτού καταστεί δυνατή η εκδήλωση.

Αυτό που παρατηρούμε στη σύγχρονη κοινωνία δεν είναι η αποτυχία του ιδεαλισμού· η ανθρώπινη ικανότητα να δημιουργεί, να διατηρεί και να ενεργεί με βάση τα ιδανικά, ανταποκρινόμενη στην εντύπωση της ψυχής, είναι απολύτως ζωντανή. Αυτό που διαπιστώνουμε είναι ότι πολλά ιδανικά δοκιμάζονται μέσα από κρίσεις. Αυτή η δοκιμασία συνοδεύεται από καταστροφή: η εξωτερική μορφή του ιδανικού καταρρέει πριν προλάβει να αναδυθεί η εσωτερική του ουσία. Το αν η καταστροφή θα οδηγήσει σε κατάρρευση ή σε ένα επόμενο στάδιο ανανέωσης

και ολοκλήρωσης εξαρτάται από πολλούς παράγοντες: ένας καθοριστικός παράγοντας είναι αν το ιδανικό φέρει επαρκή ψυχική ουσία για να επιβιώσει από το πυρ και να μετασηματιστεί.

Όταν ένα ιδανικό έχει δομηθεί σε ένα μόνο στήριγμα –την ενότητα σε βάρος του ατόμου, οδηγώντας στον ολοκληρωτισμό ή την ατομικότητα εις βάρος του συνόλου, προκαλώντας κατακερματισμό και διαμάχη– στερείται της εσωτερικής συνοχής που απαιτείται για να αντέξει την πίεση και μπορεί να καταστραφεί από την κρίση. Ωστόσο, όταν ένα ιδανικό είναι ριζωμένο στην ίδια την αντίληψη της ψυχής, διατηρώντας ταυτόχρονα την ενότητα και την ατομικότητα, σαν συμπληρωματικές διαστάσεις μίας ενιαίας αλήθειας, η κρίση γίνεται μητική, καθώς αποτελεί την απαραίτητη κάθαρση μιας μορφής που είναι ατελής έως ότου αδαυθεί η ουσιαστική της σύνθεση και αρχίσει την πορεία της προς την αληθινή εκδήλωση.

Ο εξελικτικός φιλόσοφος Πιερ Τεγιάρ ντε Σαρντέν διατύπωσε αυτή την αρχή συνοπτικά στη φράση του «η ένωση διαφοροποιεί». Η πορεία προς την ενότητα δεν διαλύει την ατομικότητα, αλλά την ενδυναμώνει μέσα σε ένα μεγαλύτερο σύνολο. Η διαδρομή από το «Εγώ» στο «Εμείς» δεν συνίσταται στην εξάλειψη του εαυτού, αλλά στην πραγμάτωσή του. Αυτή η κατανόηση αντικατοπτρίζει το όραμα της ψυχής: η ενότητα και η ατομικότητα δεν είναι αντίθετα, αλλά συμπληρωματικές

διαστάσεις μίας και μοναδικής αιώνιας αλήθειας.

Ενώ είναι εύκολο να διακρίνουμε την κατάρρευση των δομών σε μια κρίση, είναι σημαντικό να εκπαιδύσουμε τον εαυτό μας, ώστε να αντιλαμβανόμαστε ότι, εν μέσω αυτής, πολλά ιδανικά οδηγούν τις αρχές της ενότητας και της ατομικότητας προς την ουσιαστική τους σύνθεση. Αντί να απορρίπτουν τις κρίσεις που βιώνει ο κόσμος, αυτά εμπλέκονται ενεργά σε αυτές και προσφέρουν έναν δρόμο για μετασηματισμό και λύτρωση. Ο προσανατολισμός που ενσωματώνουν αυτά τα ιδανικά μπορεί να περιγραφεί ως μια μορφή «πρακτικού ιδεαλισμού»: η ικανότητα να διατηρεί κανείς ένα ανώτερο όραμα, ενώ παράλληλα εργάζεται αποτελεσματικά εντός των περιορισμών της πραγματικότητας. Δεν εγκαταλείπει την έφεση και την προσδοκία, αλλά την μετριάζει με διορατικότητα, υπομονή και προσαρμοστικότητα — επιτρέποντας έτσι στο ιδανικό να καταστεί, σταδιακά, μια ζωντανή δύναμη μέσα στον κόσμο.

Ένα από τα καλύτερα παραδείγματα των παραπάνω είναι το βιβλίο της Τζοάνα Μέισι (Joanna Macy) *The Work That Reconnects* (TWTR) – «Το Έργο της Επανασύνδεσης»

Με ρίζες στη Βαθιά Οικολογία, τη Συστημική Σκέψη και την πνευματικότητα της Ανατολής, το έργο αυτό τοποθετείται στο ευρύτερο πλαίσιο αυτού που είναι γνωστό ως η «Μεγάλη Μετάβαση», ένας όρος που περιγράφει την αλλαγή του σημερινού μοντέλου στον κόσμο, καθώς μετατοπίζεται από μια βιομηχανική κοινωνία εστιασμένη σε μη βιώσιμη οικονομική ανάπτυξη σε μια κοινωνία αφιερωμένη σε πρακτικές βιωσιμότητας. Το TWTR ξεκινά με μια σειρά βασικών αξιωματικών: ότι ο κόσμος είναι νοήμων και ζωντανός, ότι όλα τα όντα (ανθρώπινα και μη) είναι αλληλένδετα, ότι οι άνθρωποι διαθέτουν την ικανότητα να ενεργούν για λογαριασμό κάθε μορφής ζωής και ότι όταν αναγνωρίζουμε τον πόνο μας για τον κόσμο και βρισκόμαστε πλήρως παρόντες στη σύνδεσή μας μεταξύ μας ως

ανθρώπινα όντα και με ολόκληρη τη Γη, κάτι μέσα μας απελευθερώνεται, ωθώντας μας προς τη δράση. Η πρακτική στη συνέχεια ξεδιπλώνεται σε τέσσερα βασικά στάδια: *Ευγνωμοσύνη*, έκφραση αγάπης και εκτίμησης για τη Γη και όλα τα όντα της· *Τιμώντας τον Πόνο μας*, επιτρέποντάς μας να μοιραστούμε τον πόνο μας για τον κόσμο και καλλιεργώντας τη συμπόνια ως έκφραση της Ενότητάς μας· *Βλέποντας με Νέα Μάτια*, αντικρίζοντας τον κόσμο μέσα από το πρίσμα της αλληλεξάρτησης· και *Προχωρώντας*, περνώντας στη δράση, με την υποστήριξη από τη συνεργεία της ομάδας.

Εδώ η κρίση κατανοείται ως η «Μεγάλη Αποδόμηση» η οργανική και αναπόφευκτη κρίση που βιώνει η ανθρωπότητα σε κάθε μετάβαση μεταξύ δύο μεγάλων ιστορικών εποχών, κατά την οποία η συνοχή του κράτους συστήματος, η μνήμη του και η λειτουργικότητά του χάνονται σταδιακά, «μέχρι να καταρρεύσει». ¹ Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό στη «Μεγάλη Αποδόμηση» είναι ότι αποτελεί μια μετάβαση που πρέπει να βιωθεί συνειδητά, καθώς απαιτεί από την ανθρωπότητα να ανυψωθεί προκειμένου να αγκαλιάσει τα υψηλότερα ιδανικά της και να γίνει συν-δημιουργός του επόμενου σταδίου της εξέλιξής της.

Καθοριστικής σημασίας για την ικανότητα της ανθρωπότητας να επιτύχει τα παραπάνω είναι μια μετατόπιση στην συνείδηση, μια «ολονική μετατόπιση» (holonic shift) από την «αυτο-αναστοχαστική συνείδηση» (self-reflexive consciousness) στα «κοινωνικά συστήματα» (social systems), ² η οποία αποδέχεται και τιμά την ατομικότητα, ενώ την εντάσσει στο πλαίσιο ενός δικτύου αλληλεξάρτησης. Όπως λέει η Μέισι, «οι

ομάδες που συνεργάζονται επιδεικνύουν τα χαρακτηριστικά των συστημάτων»: γίνονται πιο ολοκληρωμένες και ταυτόχρονα αποκαλύπτονται πιο διαφοροποιημένες, γεγονός που τους επιτρέπει να επιδεικνύουν αυξανόμενη συνοχή και, παράλληλα, μεγαλύτερη ευελιξία. ³ Επεκτείνοντας αυτή τη μετατόπιση ακόμη περισσότερο, το έργο δαναίξεται από τη Βαθιά Οικολογία την έννοια του «οικολογικού εαυτού» για να δώσει στους ανθρώπους «μια ευρύτερη αίσθηση ταυτότητας», θεωρώντας ότι «το δικό μας συμφέρον περιλαμβάνει και τον φυσικό κόσμο». ⁴ Αυτή η άποψη επιβεβαιώνει όχι μόνο την εγγενή αξία που έχει ο φυσικός κόσμος για την ανθρωπότητα, αλλά και ότι ο ίδιος ο κόσμος μπορεί να γίνει αντιληπτός ως ο «μεγαλύτερος εαυτός» μας, του οποίου η νοημοσύνη «εξαρτάται από τη συνολική αλληλεπίδραση της ποικιλομορφίας» ⁵

Αυτές οι δύο όψεις της «ολονικής μετατόπισης» (holonic shift) αντανακλούν μια μορφή συνθετικής σκέψης που γεφυρώνει το φαινομενικό χάσμα μεταξύ απόψεων που υποστηρίζουν την ιερότητα του ατόμου και εκείνων που τονίζουν την υπεροχή του συλλογικού, συνθέτοντας ταυτόχρονα την αρχαία σοφία και τις σύγχρονες φιλοσοφικές απόψεις. Το έργο δεν παρουσιάζει αυτή την ένταση ως διαμάχη μεταξύ δύο αντικρουόμενων απόψεων. Αντίθετα, μας κατευθύνει προς τη μετατόπιση της συνείδησης, όπου αντιλαμβανόμαστε ότι η ενότητα δεν αποτελεί έναν εξωτερικό μελλοντικό στόχο, αλλά μια υποκείμενη πραγματικότητα που περιμένει να αναγνωριστεί. Όταν αυτή η αναγνώριση μεταφράζεται σε βιωμένη εμπειρία μέσα από κάθε στάδιο του έργου, η παρανόηση που οδηγεί στην φαινομενική αντίθεση μεταξύ ατομικότητας και ενότητας

1 Joanna Macy and Chris Johnstone. *Active Hope. How to Face the Mess we're in without Going Crazy*. New World Library, 2012. σ. 20.

2 Joanna Macy, *World as Lover, World as Self*. Parallax Press, 2021. 30th Anniversary edition. σ. 204

3 Joanna Macy, Molly Brown. *Coming back to Life: The Updated Guide to The Work that Reconnects*. New Society Publishers, 2014. σ. 75.

4 *Active Hope* σ. 91

5 *World as Lover* σ. 16

εξαλείφεται, αποκαλύπτοντας την αληθινή συνθετική φύση της ζωής.

Με αυτή την έννοια, τα στάδια του έργου δεν αποτελούν απλώς διαδοχικές φάσεις ενός σχεδίου δράσης. Είναι στάδια μιας εμπειρίας ολοκληρωτικού μετασχηματισμού. Καθώς οι συμμετέχοντες βιώνουν την κοινή τους ευαλωτότητα και καθώς δημιουργούν μέσα στην ομάδα μια διεγερμένη αντίληψη για τον εαυτό τους και για το σύμπαν, η μετατόπιση της συνείδησης πραγματοποιείται ως αποτέλεσμα ομαδικής διεργασίας. Στη συνέχεια, η ομάδα, συνειδητοποιώντας τη φύση της ως ένα ολοκληρωμένο οικολογικό σύστημα, θα «προχωρήσει» με έναν κοινό σκοπό. Η κρίση δεν είναι ένα πρόβλημα προς λύση, αλλά μια μεταβατική διαδικασία που πρέπει να βιωθεί με όσο το δυνατόν μεγαλύτερη συνειδητότητα, υπομένοντας τον πόνο της δυσκολίας στη διάρκεια της και κατευθύνοντας τη διαδικασία όσο το δυνατόν πιο δημιουργικά, προκειμένου να προετοιμαστούμε για να αγκαλιάσουμε το καινούργιο.

Στο πλαίσιο αυτής της αλλαγής στη συνείδηση, η Καλή Θέληση μπορεί να αναδυθεί οργανικά, ως φυσική αντιμετώπιση από έναν οικολογικό εαυτό που επιδιώκει να φροντίσει τον ίδιο και όλα τα μέρη του. Θα μπορούσαμε να πάρουμε μερικά από τα αποτελέσματα του σταδίου της «προώθησης» και να τα ονομάσουμε διαφορετικά, ως επιτεύγματα στους τομείς της κοινωνικής δικαιοσύνης, της οικονομικής αναδιανομής ή της φυλετικής ισότητας. Παρά τις διαφορετικές ονομασίες, αυτό που θα έχουν κοινό είναι ότι θα αποτελούν άμεση εκδήλωση αυτής της Καλής Θέλησης που εκφράζεται μέσω Ορθών Σχέσεων και ότι αμφότερα θα έχουν προκύψει από μια βιωμένη εμπειρία σχέσεων που οδηγεί προς την ομαδική συνείδηση και σε μια αίσθηση Ενότητας με το σύνολο της δημιουργίας.

Αυτή η νέα διατύπωση του ποιοι είμαστε και πού ανήκουμε ίσως να αποτελεί την

καλύτερη εγγύηση για να περάσουμε στην αλλαγή του μοντέλου, από τη Βιομηχανική Επανάσταση στην Εποχή της Βιωσιμότητας. Καθώς αποδεχόμαστε την ανθρωπίνη φύση μας, με τους περιορισμούς και τις δυνατότητές της· καθώς αναγνωρίζουμε την αλληλεξάρτησή μας και γινόμαστε πρόθυμοι και ικανοί να ενεργούμε βάσει αυτής και εξ αυτής· καθώς αναπτύσσουμε πλήρως τη δημιουργική μας ικανότητα και γινόμαστε δίαυλοι και φορείς ιδεών που εκδηλώνονται ως έκφραση της σύνθεσης μεταξύ ενότητας και ατομικότητας, γινόμαστε πρωταγωνιστές και συνειδητοί συν-δημιουργοί του επόμενου σταδίου της εξέλιξής μας.

Ο Παγκόσμιος Μαθητής εν τω Γίγνεσθαι

Catherine Crews

Εν Αρχή

«Εν αρχή ο Θεός δημιούργησε τους ουρανοί και τη γη. Η γη ήταν άμορφη και άδεια, σκοτάδι σκέπαζε την άβυσσο και το πνεύμα του Θεού κινούνταν πάνω από τα νερά. Ο Θεός είπε, "Γενηθήτω φως", και έγινε φως. Ο Θεός είδε ότι το φως ήταν καλό και χώρισε το φως από το σκοτάδι.¹ Στη συνέχεια ο Θεός δημιούργησε τον ουρανό, τη στεριά, τη θάλασσα, τα φυτά παντός είδους, τα φώτα της ημέρας και της νύχτας, και πλάσματα για να κατοικούν στον αέρα, τη θάλασσα και τη στεριά. Ο Θεός είδε ότι όλα αυτά ήταν καλά. Ύστερα, δημιούργησε τον άνθρωπο κατ' εικόνα Του. Ευλόγησε αυτό το τελευταίο δημιούργημα, λέγοντας στην ανθρωπότητα να "γεμίσει τη γη και να την κατακτήσει", να γίνει κυρίαρχος των θαλασσών, της γης, των φυτών και των ζώων. Όταν όλα αυτά ολοκληρώθηκαν, "ο Θεός είδε όλα όσα είχε δημιουργήσει και ήταν πράγματι πολύ καλά".²

Σε αυτούς τους πρώτους στίχους των εβραϊκών γραφών θεμελιώθηκε η βάση που οδήγησε τη δυτική σκέψη για

πολλούς αιώνες, ότι ο Δημιουργός είναι ξεχωριστός από τη δημιουργία και η δημιουργία χωρίζεται σε μέρη. Κι ενώ ο Θεός θεωρεί όλα αυτά τα μέρη καλά, ή πολύ καλά, εμείς οι άνθρωποι έχουμε ορίσει προτιμήσεις· έχουμε ενσωματώσει την αντίθεση στην εσωτερική και την εξωτερική μας ζωή. Ωστόσο, αυτός είναι ένας μόνο τρόπος να κατανοήσουμε την όμορφη πρωταρχική ιστορία αγάπης του Θεού για ό,τι είχε φέρει σε ύπαρξη, καθώς ο τρόπος σκέψης των ανθρώπων που πρωτογνώρισαν τις ιστορίες της δημιουργίας ήταν πολύ διαφορετικός από τους τρόπους της σημερινής μας κατανόησης. Στην αρχή, κάθε ιστορία ήταν προφορική· οι ιστορίες της δημιουργίας ήσαν αφηγήματα μέσα σε υπάρχοντα όσο και μεταβαλλόμενα πλαίσια. Το όνομα του Θεού ήταν Ελοχίμ, ο Ένας και οι Πολλοί· η δημιουργία ήταν μια συνεχόμενη ζωντανή πραγματικότητα, που συνέβαινε πάντα στο παρόν.³ Ο χώρος δεν διαχωριζόταν από την κίνηση. Όλα τα δημιουργήματα στην ιστορία της Γένεσης αναγνωρίζονταν ως μέρη ενός ενιαίου συνόλου, που κινούνταν σε αρμονία με την ολότητα του ζωντανού σύμπαντος.⁴ Αυτό που είχε σημασία σε αυτές τις ιστορίες δεν ήταν η μορφή ή η εμφάνιση του οτιδήποτε, αλλά το πώς εκφράζονταν ο μοναδικός θείος σκοπός του.⁵

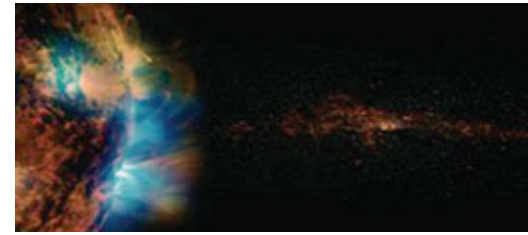
Αυτή η κατανόηση της δημιουργίας είναι βεβαιωτική της ζωής και γεμάτη αγάπη: το φως και το σκοτάδι, ο ουρανός, η θάλασσα, η γη και τα πλάσματα που τα κατοικούν, καθώς και η ανθρωπότητα, η εικόνα του Θεού, χρειάζονται το ένα το άλλο. Η δημιουργία δεν θεωρείται ως μια συλλογή ξεχωριστών μερών, αλλά ως μια ολότητα που βασίζεται στις σχέσεις. Η υπερβατική θεότητα είναι επίσης πανταχού παρούσα και η δημιουργία ποτέ δεν τελειώνει. Η Γένεση, μια αέναη ανανέωση της αρχής, συμβαίνει τώρα. Στην ανθρωπότητα έχει ανατεθεί η

3 Neil Douglas Klotz, *The Genesis Meditations*, σ. 15

4 *Ibid*, σ. 23

5 *Ibid*, σ. 24

ευθύνη να συμμετέχει ενεργά σε αυτό το συνεχιζόμενο έργο, λειτουργώντας ως θεϊκός διαμεσολαβητής, εκπληρώνοντας τον θείο Σκοπό σε χρόνο και χώρο.

Επιστρέφοντας στην ιστορία που αποτυπώνεται στη Γένεση, διαπιστώνουμε ότι ο Θεός έχει προσφέρει στα ανθρώπινα πλάσματά Του έναν κήπο τόσο Εδίο, που τον αποκαλούμε Παράδεισο.⁶ Εδώ οι πρώτοι άνθρωποι ζουν σε πλήρη ειρήνη και επικοινωνούν καθημερινά με τον Θεό. Φαίνεται σαν να υπάρχει μία και μόνη απαίτηση: να μην φάνε τον καρπό του δέντρου στο κέντρο του κήπου, το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού. Μια απαίτηση, όμως, την οποία δεν τήρησαν. Τα μάτια τους ανοίχτηκαν σε έναν κόσμο διαίρεσης, όπου κάποτε υπήρχε ενότητα, ανοίχτηκαν στην καχυποψία και την αμφιβολία, όπου κάποτε υπήρχε εμπιστοσύνη. Δεν γίνονταν πλέον να παραμείνουν στον Παράδεισο. Τα επόμενα κεφάλαια μιλούν για σχέσεις οι οποίες πήγαν πολύ λάθος, αλλά και για τη συνεχή μέριμνα του Θεού για την ανθρωπότητα. Μεγάλο μέρος της βιβλικής μας ιστορίας είναι η ιστορία της λύτρωσης και της αποκατάστασης, της επαναλαμβανόμενης παρουσίας και δράσης του Θεού στη ζωή μας όταν έχουμε παραστρατήσει.

Ο Ερχόμενος

Αν εξετάσουμε τη σχέση μεταξύ του θείου και του ανθρώπινου μέσα από μια ευρύτερη οπτική, διαπιστώνουμε ότι αυτή η ιστορία της λύτρωσης και της αποκατάστασης εκτείνεται πολύ πέρα από τα όρια των αβρααμικών θρησκειών. Οι θρησκευτικές παραδόσεις της Ανατολής

6 *Genesis 2:5-17*, Jerusalem Bible

μιλούν επίσης για την παρέμβαση της θείας ζωής στις ανθρώπινες ζωές· μπορεί πραγματικά να ειπωθεί ότι δεν υπήρξε ποτέ στιγμή που οι καρδιές και οι διάνοιες της ανθρωπότητας να στράφηκαν προς τον Θεό, χωρίς η ίδια η θεότητα να έχει προσεγγίσει. Αυτές οι θεικές προσεγγίσεις, όπως ονομάζονται, εκδηλώνονται σε φυσική μορφή ως Σωτήρας, ή Παγκόσμιος Δάσκαλος ή, στην Ανατολή, ως Αβατάρ. Καθένας από αυτούς έφερε μια μοναδική όψη της θεότητας στην ανθρωπότητα· μαζί έχουν μεταδώσει μια συνέχεια της αποκάλυψης που οδηγεί την ανθρωπότητα στην ανάπτυξη εκφράσεων της θεότητας στους κόσμους που κατοικούμε.

Πολλοί ερμηνεύουν τα γεγονότα των καιρών μας ως ενδείξεις ότι ένας τέτοιος θεικός μεσολαβητής θα εμφανιστεί σύντομα, ίσως η σημαντικότερη από όλες τις θεικές προσεγγίσεις της εποχής μας. Σε ολόκληρο τον δυτικό κόσμο, οι Εβραίοι αναζητούν τον Μεσσία που θα συγκεντρώσει όλους τους Εβραίους στο Ισραήλ και θα φέρει παγκόσμια ειρήνη· οι Χριστιανοί, την επανεμφάνιση του Χριστού, που ενσαρκώνει τη θεία Αρχή της Αγάπης· και οι Μουσουλμάνοι, τον Ιμám Μαχτι, που θα εγκαθιδρύσει την ειρήνη και τη δικαιοσύνη στη γη. Στις ανατολικές παραδόσεις, οι Βουδιστές περιμένουν τον Μαϊτρέγια, γνωστό ως τον Αγαπημένο, και οι Ινδουιστές τον Κάλκι Αβατάρ, ο οποίος θα έρθει στο τέλος της εποχής του σκότους για να καταστρέψει το κακό και να αποκαταστήσει τη δικαιοσύνη.

Η Ευθύνη της Ανθρωπότητας

Για να κατανοήσουμε τη δημιουργία όπως την αντιλαμβάνονταν οι κάτοικοι της Νοτιοδυτικής Ασίας κατά τους

βιβλικούς χρόνους, θα πρέπει να την αντιληφθούμε ως μια αέναη ανανέωση εκκίνησης, που συμβαίνει στο παρόν. Στην ανθρωπότητα έχει ανατεθεί η ευθύνη να είναι συν-δημιουργός σε αυτό το συνεχιζόμενο έργο, να λειτουργεί ως θεικός μεσολαβητής, να υλοποιεί τον θείο Σκοπό σε χρόνο και χώρο. Ως κυρίαρχοι των θαλασσών και της γης, των φυτών και των ζώων, η ελεύθερη βούλησή μας είναι απαραίτητη. Όταν ασκούμε την ελεύθερη θέλησή μας σύμφωνα με τον θείο σκοπό, με ενεργή έκφραση και πράξεις για το καλό του συνόλου, γινόμαστε μαθητές, υπηρετώντας στην προσωπική μας ζωή και σε συνεργασία με την ευρύτερη ομάδα μας.

Η εξέλιξη της ανθρωπότητας έχει φτάσει στο σημείο που πλέον ως σύνολο γινόμαστε ο παγκόσμιος μαθητής· με αυτόν τον τρόπο γεφυρώνουμε τα πνευματικά, τα ψυχικά και τα φυσικά επίπεδα της εκδήλωσης, τα οποία όταν συσχετιστούν, μετατρέπονται σε ένα συντονισμένο όργανο καλής θέλησης με ενεργή έκφραση και απτές πράξεις.

Οι διδασκαλίες της προαιώνιας σοφίας αναφέρονται σε ενέργειες που εισρέουν στην ανθρωπότητα: την έβδομη ακτίνα της Τελετουργικής Τάξης και Μαγείας που φέρνει το πνεύμα και την ύλη σε μια νέα συμβιωτική σχέση και σε εκείνες του Υδροχόου, του ζωδίου της ομαδικής συνείδησης και της οικουμενικότητας.

Γινόμαστε φορείς αυτών των εισερχόμενων ενεργειών καθώς αυτές εισρέουν στο φυσικό πεδίο. Συμμετέχουμε στη δημιουργία νέων φορέων καλής θέλησης, δημιουργώντας οι ίδιοι φορείς που ανταποκρίνονται και υποστηρίζουν την απαραίτητη εκδήλωση, τις εκφράσεις και τις πράξεις αυτών των νέων επιρροών. Αυτό είναι το έργο μας, το οποίο δεν θα εκπληρωθεί επί της γης άνευ της δικής μας συμβολής. Η ανθρωπότητα θεωρείται έτοιμη να αναλάβει αυτή την ευθύνη.

Οι πέντε πνευματικές αξίες που εμπνέουν την αναδυόμενη νέα δημιουργία μπορούν να προσδιοριστούν ως εξής:

Αγάπη για την Αλήθεια —απαραίτητη για μια δίκαιη, συμπεριληπτική και προοδευτική κοινωνία.

Αίσθημα Δικαιοσύνης — αναγνώριση των δικαιωμάτων και των αναγκών όλων.

Πνεύμα Συνεργασίας — βασισμένο σε ενεργή καλή θέληση και ορθές ανθρώπινες σχέσεις.

Αίσθημα Προσωπικής Ευθύνης — για την ομάδα, την κοινότητα και τα εθνικά ζητήματα.

Υπηρεσία για το Κοινό Καλό — μέσω θυσίας της ιδιοτέλειας. Μόνο εκείνο που είναι καλό για όλους είναι καλό και για τον καθένα.

Επίκληση και Εφέλκηση

Η συμμετοχή μας στην επανεμφάνιση του προαναγγελθέντος Ερχόμενου εξαρτάται ουσιαστικά από τη χρήση της Επίκλησης. Αν και αυτή έχει συγκριθεί με την προσευχή, διαφέρει στο ότι αποτελεί μια νοήμονα οργάνωση της πνευματικής ενέργειας και των δυνάμεων της αγάπης, που αναπόφευκτα θα εφελκώσουν την ανταπόκριση των πνευματικών Όντων τα οποία έχουν δημιουργήσει μια στενή σχέση και επικοινωνία με την ανθρωπότητα. Η δύναμη της επίκλησής μας βασίζεται στο γεγονός ότι η ενέργεια ακολουθεί τη σκέψη. Μπορούμε να βεβαιώσουμε ότι «Όπως σκέφτεται ο άνθρωπος στην καρδιά του, έτσι είναι». Κι ακόμα, ο νους είναι φως. Η διατήρηση του νου σταθερά στο φως γίνεται μια επικλητική πρακτική που είναι βέβαιο ότι θα προκαλέσει θεία ανταπόκριση. Τέλος, η «θέληση για το καλό και το ορθό» είναι μια δυναμική ενέργεια για εποικοδομητική δράση· ως φορείς καλής θέλησης γινόμαστε ικανοί να αναδημιουργήσουμε τον κόσμο.

Συντελεστές εικόνας:

Εξώφυλλο: Ακτίνες του ήλιου μέσα από τα σύννεφα πάνω από το νερό - Akki John - Canva

Σύνδεσμοι: δείτε στην ηλεκτρονική έκδοση τους υπερσυνδέσμους.

Μας δόθηκε αυτή η παγκόσμια προσευχή, η Μεγάλη Επίκληση, ως το πιο ισχυρό εργαλείο για το έργο της καλής θέλησης σήμερα. Σε αυτή την προσευχή (εδώ στην προσαρμοσμένη της εκδοχή) επικαλούμαστε την ενέργεια της βαθιάς αγάπης του Θεού για την ανθρωπότητα, διαμορφώνοντας ένα πρότυπο του θείου Σχεδίου. Καθώς διατηρούμε στο νου και στην καρδιά μας το φως, την αγάπη και τη δύναμη αυτής της προσευχής, εφελκούμε από τον Θεό τη διαβεβαίωση της εκπλήρωσης του θείου Σχεδίου.

Η Μεγάλη Επίκληση

Από την εστία του Φωτός
μέσα από τη Διάνοια του Θεού
Ας διαχυθεί φως
μέσα στις διάνοιες των ανθρώπων.
Το Φως ας κατέλθει στη Γη.

Από την εστία της Αγάπης
μέσα από την Καρδιά του Θεού
Ας διαχυθεί αγάπη
μέσα στις καρδιές των ανθρώπων.
Είθε ο Χριστός να γυρίσει στη Γη.

Από το κέντρο όπου
η Θέληση του Θεού είναι γνωστή
Ο σκοπός ας καθοδηγεί
τις μικρές θελήσεις των ανθρώπων –
Ο σκοπός που οι Διδάσκαλοι
γνωρίζουν και υπηρετούν.

Από το κέντρο που ονομάζουμε
φυλή των ανθρώπων
Το Σχέδιο της Αγάπης και του Φωτός
ας πραγματοποιηθεί
Και είθε να σφραγίσει την πύλη του κακού.

Το Φως, η Αγάπη και η Δύναμη
ας αποκαταστήσουν το Σχέδιο πάνω στη Γη.

Συμβάλλοντας στην δημιουργία ορθών ανθρώπινων σχέσεων

Η Παγκόσμια Καλή Θέληση είναι ένα διεθνές κίνημα που συμβάλλει στην κινητοποίηση της ενέργειας της καλής θέλησης και στην δόμηση ορθών ανθρώπινων σχέσεων. Ιδρύθηκε το 1932 ως μια από τις δράσεις υπηρεσίας του Lucis Trust. Το Lucis Trust είναι ένα καταχωρημένο εκπαιδευτικό φιλανθρωπικό ίδρυμα στη Μεγάλη Βρετανία. Στις ΗΠΑ, είναι μια μη κερδοσκοπική εκπαιδευτική εταιρεία που απαλλάσσεται από φόρους και στην Ελβετία είναι ένας μη κερδοσκοπικός σύλλογος. Η Παγκόσμια Καλή Θέληση αναγνωρίζεται από τα Ηνωμένα Έθνη ως Μη Κυβερνητικός Οργανισμός και εκπροσωπείται σε τακτικές συνεδριάσεις ενημέρωσης στα κεντρικά γραφεία των Ηνωμένων Εθνών.

Το Lucis Trust είναι στον κατάλογο του Οικονομικού και Κοινωνικού Συμβουλίου των Ηνωμένων Εθνών (ECOSOC). Το Δελτίο της Παγκόσμιας Καλής Θέλησης εκδίδεται τρεις φορές το χρόνο. Εκτός εάν αναφέρεται διαφορετικά, όλα τα άρθρα συντάσσονται από μέλη του προσωπικού της Παγκόσμιας Καλής Θέλησης. Πολλαπλά αντίγραφα για διανομή διατίθενται κατόπιν αιτήματος. Το ενημερωτικό δελτίο διατίθεται επίσης στα Γαλλικά, Ελληνικά, Ισπανικά, Γερμανικά, Ολλανδικά, Ιταλικά, Πορτογαλικά (online), Ρουμανικά (online), Ρωσικά, και Σλοβενικά.

Η Παγκόσμια Καλή Θέληση βασίζεται αποκλειστικά σε δωρεές για την συνέχιση του έργου της. Το ενημερωτικό δελτίο διανέμεται δωρεάν για να απευθύνεται όσο το δυνατόν πλατύτερα, ωστόσο δωρεές γι' αυτή την υπηρεσία πάντα χρειάζονται και εκτιμούνται ιδιαίτερα.

Αυτό το ενημερωτικό δελτίο διατίθεται στο www.worldgoodwill.org

ISSN 0818-4984

Suite 54, 3 Whitehall Court,
London SW1A 2EF, UK
worldgoodwill.uk@londonlucistrust.org

Rue du Stand 40,
1204 Geneva, SWITZERLAND
geneva@lucistrust.org

866 United Nations Plaza, Suite 482,
New York NY 10017, USA
worldgoodwill.us@lucistrust.org

Η Μεγάλη Επίκληση

Από την εστία του Φωτός,
μέσα από τη Διάνοια του Θεού,
Ας διαχυθεί φως μέσα στις διανοίες των ανθρώπων.
Το Φως ας κατέλθει στη Γη.

Από την εστία της Αγάπης,
μέσα από την καρδιά του Θεού,
Ας διαχυθεί η αγάπη μέσα στις καρδιές των ανθρώπων.
Είθε ο Χριστός να γυρίσει στη Γη.

Από το κέντρο όπου η Θέληση του Θεού είναι γνωστή,
Ο σκοπός ας καθοδηγεί
τις μικρές θελήσεις των ανθρώπων.
Ο Σκοπός που οι Διδάσκαλοι γνωρίζουν και υπηρετούν.

Από το κέντρο που ονομάζουμε φυλή των ανθρώπων,
Το Σχέδιο της Αγάπης και του Φωτός
ας πραγματοποιηθεί
Και είθε να σφραγίσει την πύλη του κακού.

Το Φως, η Αγάπη και η Δύναμη
Ας αποκαταστήσουν το Σχέδιο πάνω στη Γη.

* Πολλές θρησκείες πιστεύουν σε έναν Παγκόσμιο Δάσκαλο ο οποίος πρόκειται να έλθει στο μέλλον (εξ ου και 'Ερχόμενος'), που Τον γνωρίζουν με διάφορα ονόματα όπως Κύριος Μαϊτρέγια, Ιμám Μαχντί, Κάλκι Αβατάρ, κτλ. Αυτοί οι όροι χρησιμοποιούνται ορισμένες φορές σε παραλλαγές της Μεγάλης Επίκλησης για ανθρώπους αυτών των θρησκειών.

Τροποποιημένη έκδοση

Από την εστία του Φωτός,
μέσα από τη Διάνοια του Θεού,
Ας διαχυθεί φως μέσα στις διανοίες των ανθρώπων.
Το Φως ας κατέλθει στη Γη.

Από την εστία της Αγάπης,
μέσα από την καρδιά του Θεού,
Ας διαχυθεί η αγάπη μέσα στις καρδιές των ανθρώπων.
Είθε ο Ερχόμενος* να γυρίσει στη Γη.

Από το κέντρο όπου η Θέληση του Θεού είναι γνωστή,
Ο σκοπός ας καθοδηγεί
τις μικρές θελήσεις των ανθρώπων.
Ο Σκοπός που οι Διδάσκαλοι γνωρίζουν και υπηρετούν.

Από το κέντρο που ονομάζουμε φυλή των ανθρώπων,
Το Σχέδιο της Αγάπης και του Φωτός
ας πραγματοποιηθεί
Και είθε να σφραγίσει την πύλη του κακού.

Το Φως, η Αγάπη και η Δύναμη
Ας αποκαταστήσουν το Σχέδιο πάνω στη Γη.

